

“
SU ŽALGIRIU – UŽ LIETUVĄ!

ŽALGIRIS

Kapitoną liūdina išsivaikščiojanti Lietuva

Daugybė Lietuvos jūrininkų Vasario 16-ąją pasitiks laivuose, kuriuose plazda ne mūsų šalies trispalvė. Vienas jų - tolimojo plaukiojimo kapitonas Juozas LIEPUONIUS. Tądien pasaulio jūras ir vandenynus išmaišęs klaipėdietis pagalvos apie namuose likusią šeimą bei anūkus, burnoje pajus taip pasiilgtos ruginės duonos skonį ir tikrai prisimins Nepriklausomybės atkūrimo aušroje mūsų šalies turėtą įspūdingą laivyną, iš kurio liko tik menkiausi trupinėliai.

R Darius ČIUŽAUSKAS
„Respublikos“ žurnalistas

Telefono skambutis kapitoną J.Liepuonių užklupo Splito uoste Kroatijoje. „Priiminėju naujos kartos birių krovinių gabenimui skirtą laivą. Beveik 200 metrų ilgio. Dirbame kartu su vietiniais, kanadiečiais ir australais“, - raportavo.

Jūrų kapitonų klubo vadovas, pernai metų jūrininku išrinktas vienas žymiausių Lietuvos tolimojo plaukiojimo kapitonų, yra patyręs laivybos ekspertas, jo kompetencija abejonių nekelia - nuolat užsienio kompanijų kviečiamas atlikti techninės laivų priežiūros. Ilgai dirbęs įvairiuose žvejybos ir prekybos laivuose, dar praėjusiais metais jis plaukiojo ir prie Afrikos krantų. Klaipėdietis vadovavo buvusiai karinei fregatai, saugojusiai vienos Libijoje dirbančios Didžiosios Britanijos korporacijos inžinierius. Užsienio kompanijose kapitonas dirba jau daugiau nei du dešimtmečius.

„Lietuvoje nepritapau“, - lakoniškai savo pasirinkimą komentavo J.Liepuonius.

- Kur pasitiks Vasario 16-ąją minimą Lietuvos valstybės atkūrimo šimtmetį?

- Vis dar būsiu Kroatijoje, Splito uoste priešvartuotame laive. Užsisakiau tris trispalves, kurias iškabinsiu savo darbo kabinete, ka-jutėje ir laivo salone. Kad pasijaus-tų Vasario 16-osios dvasia.

- Ar be jūsų laive dar yra lietuvių?

- Du lietuviai. Likę - kroatai, australai ir kanadiečiai.

► Visos mūsų valdžios niekada nežiūrėjo į Lietuvą kaip į jūrinę valstybę

- Kaip iš toliau šiandien atrodo mūsų Lietuva?

- Liūdnai kalbėti nesinori. Todėl pirmiausiai reikėtų įvertinti tai, kas per atkurtos Nepriklausomybės metus yra pasiekta. Esame lygiateisiais Europos Sąjungos nariais. Laisvi nuo įvairiausių apribojimų. Gyvename

valstybėje, kurioje galime laisvai reikšti savo nuomonę, judėti, keliauti, pasakyti savąjį „aš“. Reikia džiaugtis tuo, ką pasiekėme ir žvelgti į ateitį džiugiu žvilgsniu.

- Bet yra ir kas liūdina...

- Išsivaikštome. Tai didžiausia mūsų valstybės bėda. Visų buvusių ir esamų valdžių. Ir kaltė visų valdžių - pradedant nuo prezidentūros, Vyriausybės, Seimo ir baigiant žemiausiomis jos pakopomis.

Taip pat ir baisus, vispusiškas valdžios bei pačių žmonių gobšumas. Jei tik pamato, jog gali nu-plėšti *lyčną* centą, tai būtinai taip ir padarys. Štai neseniai Nidoje vyko „Stintapūkių“ šventė. Viena stinta joje kainavo vieną eurą. Žmonių sugedimo ir gobšumo viršūnė. Labai baisu, kai viskas susiveda tik į pinigus ir daiktus. Moralei lieka tik minimumas. Tas labiausiai mane liūdina.

- Prieš Nepriklausomybės atkūrimą Lietuvos laivynas buvo labai įspūdingas. Atgavome laisvę ir jį beveik visą praradome. Niekas jo iš mūsų neatėmė, o viską padarėme patys, savomis rankomis. Ar per tuos metus pasikeitė valdžios požiūris į jūrininkus, ar taip ir išliko tik agrarinis?

- Kadangi dabar valdžioje „valstiečiai“, tai ir atitinkamas agrarinis požiūris. Galiu pasakyti, kad visos mūsų valdžios niekada nežiūrėjo į Lietuvą kaip į jūrinę valstybę. Bent jau realiais darbais. Buvo vien tik žodžiai. Jau pirmosios valdžios atvirai pareiškė, kad žvejybinio laivyno mums nereikia, nes tiek sugautos žuvies mes nesuvalgysime. Bet juk taip uždirbami pinigai. Visiškai nereikia, kad tik mes tą žuvį valgysime. Ją galima parduoti ir uždirbti valstybei pinigus, kurių taip trūko ir trūksta. Visais laikais ir visame pasaulyje laivynas buvo verslas bei pajamų šaltinis. Ir ne tik. Jo dėka padaryti svarbiausi atradimai ir vyko didžiausias progresas.

Dabar Lietuvoje liko tik vienišas uostas ir jame veikiančios kelios patriotinės kompanijos, kurios dar kažkiek ir kažkaip laikosi. Visa tai matant darosi labai liūdna. Nedžiugina ir požiūris į jūrininkus. Nors prieš kelerius metus atrodė, kad situacija gal ir ima keistis į gerąją pusę, viskas labai greitai baigėsi. Nėra vieningos ir kryptingos politikos. Jei tokios tendencijos išliks ir toliau, tai tikrai liksime tik valstybe prie jūros. Link to žengiamo etapais, žingsnis po žingsnio. Iš pradžių nebeliko laivyno, po to ir jūrininkų. Prisidengus menama reorganizacija, pernai atėjo Lietuvos saugios laivybos administracijos eilė. Dabar nusitaikyta į Klaipėdoje esantį Jūrininkų centrą, kuris neva tapo niekam nereikalingas, todėl jį reikia parduoti. Nepasakysčiau, jog vykdomas genocidas, bet kažkaip akivaizdžiai atrodo, kad viskas daroma priešingai nei kito-

► Tolimojo plaukiojimo kapitonas Juozas Liepuonius valstybės atkūrimo šimtmetį pasitiks ne su Lietuvos vėliava plaukiosiančiame laive, tačiau trispalvė tądien jame tikrai bus

se valstybėse. Net ir pas mūsų kaimynus. Užtenka pasižiūrėti į latvius. Daugumoje valstybių sostinės yra uostamiesčiai ar bent miestai prie jūros. O jei ir įsikūrusios toliau nuo vandens, tai turi išlikusį supratimą apie jūrą ir jos tradicijas. O pas mus viskas daroma tik kalbomis.

Šiuo metu labai daug kalbama apie Klaipėdos jūrų uosto plėtrą, tačiau užmirštama, jog į jame dirbančių kompanijų infrastruktūrą investuoti milžiniški pinigai. Norima statyti išorinį uostą, nors nemąstoma, kaip pilnai išnaudoti dabar turimas galimybes. Bet jį pastačius didžioji dauguma dabar uoste veikiančių kompanijų liks be darbo. Jų vadovai jau prakalbo apie tokią grėsmę. Matyt, kažkam parūpo krantinės, kuriose galima statyti daugiaaukščius gyvenamuosius namus ir viešbučius. Pliusas tai ar minusas, aš nežinau. Bet manau, kad nėra sistemingo požiūrio. Veikiama daugiau pagal vėjo kryptis, tai yra stichiškai.

- Valdžia siūlo keisti Lietuvos prekybinės laivybos įstatymą, kad pusė įgulos narių Lietuvos laivuose galėtų būti samdomi iš trečiųjų šalių.

- Anksčiau žiūrėdavome į Maskvą, dabar - į Briuselį. Pirmiausiai puolame vykdyti nurodymus, ginančius kitų interesus. Į savus net nežiūrimė. Šiuo metu dirbu kompanijoje, kuri stato laivą Kanados kompanijai. Atplukdžius laivą į Kanadą, jį iš karto perims kanadiečiai. Užsienyje profsąjungos labai gina saviškius, neprisileidžia kitų valstybių piliečių. Bent jau į vadovaujančias pareigas.

- Bendraujate su jaunais jūrininkais. Apie kokią savo ateitį jie kalba?

- Didžioji dauguma išsivaikščios. Perspektyvos tokios, kad tik baigus Lietuvos aukštąją jūreivystės mokyklą ieškoma darbo geroje ir patikimoje užsienio kompanijoje, kurioje mokamas solidus atlyginimas.

- Ar dar įmanoma ką nors pakeisti?

- Įmanoma, bet reikia labai daug laiko, nes labai daug sugriauta. Pradėti žingsnis, po žingsnio. Ir svarbiausia, nuo tuščių kalbų pereiti prie realių darbų. Puikiai suprantama, kad jūrinis verslas reikalauja milžiniškų investicijų ir yra pakankamai rizikingas. Juk bet koki solidesnį apie 200 metrų ilgio laivą pastatyti kainuoja beveik 70 milijonų eurų. Nedaug kas gali leisti sau tokias investicijas, bet radus savąją nišą rinkoje, jos tikrai atsipirktų. Visame pasaulyje laivynas buvo ir bus. Juk šiandien jis pergabena net 91 procentą visų krovinių. Tai milžiniška rinka. Jei jos neliktų, pasaulio ekonomika sužlugtų. Tad verta bandyti. Bus laivynas, bus ir jūrininkai bei su juo susijusi infrastruktūra. Darbo visiems užteks. Tai suprantama net tokios nedidelės šalys, kaip Malta ar Kipras. Kažkada jų vėliavos laikytos „pigiomis“, o dabar tapo pakankamai solidžiomis. Atrodo menkos valstybės, bet sugeba tai padaryti.

- Toli nuo namų praleidžiate nemažai laiko. Ko labiausiai pasiilgstate?

- Lietuviškos ruginės duonos. Dar šeimos, artimųjų ir anūkų. Anksčiau labai trūkdavo žinių ir naujienų. Dabar naujausios technologijos ir internetas informacijos badą visiškai panaikino. Būdamas bet kurioje pasaulio vietoje gali sužinoti, kas vyksta namuose, susisiekti su namiškiais ir draugais.

- Pasakojama, kad anksčiau į gimtąjį uostą parplaukę jūrų kapitonai į namus grįždavo trimis taksi automobiliais: viename buvo sukrauti jo daiktai ir lauktuvės, kitame sėdėdavo pats jūrų vilkas, o trečiajame vežama tik jo kepurė. Ar tiesa?

- (Juokiasi.) Žinau, kad seniau iš reiso grįžę jūreiviai taip darydavo. Pats nesu matęs, bet man pasakojo patys jūrininkai. Visą laiką būdavo visokių tradicijų ir visokių istorijų. Esu girdėjęs, kad sovietiniais laikais į krantą išlipęs jūrininkas net visas spaudos kioske esančias prekes su visa jam patikusia pardavėja nupirkdavo.

- O kokių prietarų laikotės jūs?

- Neišplaukti pirmadienį. Kodėl? Net nežinau. Net jei gaunu netikėtą pasiūlymą, kad reikia šiandien ar rytoj išsiruošti, jei tai sutampa su pirmadieniu, nesutinku. Bijau nesėkmės. Esu suvalkiectis, tad pirmiausiai viską įvertinu, apgalvoju ir tik tada priimu sprendimą. Bet tokią prabangą sau leisti galima tik būnant sausumoje. Jūroje priimami sprendimai turi būti labai greiti ir teisingi. Ryžtingi, staigūs, bet tuo pačiu labai gerai pasverti. Ypač esant avarinei situacijai. Delsimas, kaip ir klaida, gali kainuoti labai brangiai.

**Visa filmuota
medžiaga tinklalapyje
w.suzalgiu.lt**

P.Mašiotas - LR Švietimo ministerijos viceministras

Šiais metais sukanka 155 metai, kai Zanavykų žemėje, netoli Kudirkos Naumiesčio, Pūstelninkų kaime gimė garsus pedagogas, publicistas, vaikų rašytojas, vadovėlių mokykloms autorius, kultūros veikėjas - Pranas Mašiotas (1863-1940).

Pranui Mašiui - 155

Praną Mašiutą kaip literatą, vaikų rašytoją pažįsta visa Lietuva, o ypač jaunieji skaitytojai, tačiau tai, kad jis buvo garsus pedagogas matematikas, žino gal tik vyresnės kartos žmonės, mokęsi matematikos iš P.Mašiotų vadovėlių, arba tie, kuriems jis pats dėstė šią discipliną. Taigi straipsnyje bus kalbama būtent apie P. Mašiutą pedagogą, vadovėlių mokykloms autorių, kuris keturiasdešimt gyvenimo metų atidavė mokyklai.

1887 m., baigęs Maskvos universiteto Fizikos ir matematikos fakultetą, P.Mašiotas sugrįžo į Lietuvą. Deja, pasikartoję įprasta XIX a. II p. situacija, kai išsilavinusių, užsienyje aukštus mokslus baigusių jaunuolių Lietuvoje niekas neaukė. Taip atsitiko ir P.Mašiui. Negavęs darbo tėvynėje, jis buvo priverstas tenkintis mokytojo vieta Lomžoje (Lenkija). 1891 m., Rygos mokslo apygardos kanceliarijoje gavęs raštininko darbą, persikėlė gyventi ir dirbti į Rygą (Latvija). Čia prasidėjo tikrasis pedagogo, publicisto, švietėjo ir kūrėjo gyvenimas.

P.Mašiotas 24 metus mokė Rygos lietuvių vaikus

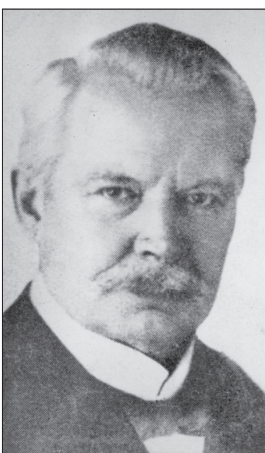
1892 m. P.Mašiotas paskirtas Rygos realinės gimnazijos matematikos mokytoju, o 1913-1915 m. dirbo dar ir Rygos mergaičių gimnazijos direktoriumi. Aktyviai dalyvavo visuomeninėje veikloje. Rygoje rašė į „Aušrą“, „Šviesą“, „Vienybę lietuvininkų“, „Varpą“, „Lietuvių laikraštį“, „Vilniaus žinias“, „Viltį“, „Vairą“, „Rygos garsą“. Daug dirbo Rygos lietuvių organizacijose, jas rėmė materialiai ir moraliai. 1906 m. drauge su kitu žymiu pedagogu Marcelinu Šikšniu įsteigė lietuvių švietimo draugiją „Žvaigždė“, buvo pirmasis jos pirmininkas. Draugija išlaikė septynias lietuviškas pradžines mokyklas ir suaugusiųjų kursus. Buvo renkamas į Rygos lietuvių „Dainos“, „Kanklių“ ir kitų draugijų valdybas. 1907 m. išrinktas Lietuvių mokslo draugijos nariu. 1912-1914 m. sekmadeniais P.Mašiotas lietuvaiteis gimnazistėms mokė dar ir lietuvių kalbos. Pradinei mokyklai pedagogas parašė „Aritmetikos uždavinyną“ (I-II d., 1906), kuris tuo metu buvo ypač reikalingas, išėjo net 14 leidimų (paskutinis - 1938 m.). Suaugusiųjų savimokai parašė rašybos vadovėlį „Raštas“ (1907). Gyvendamas Rygoje P.Mašiotas sukūrė šeimą. 1894 m. vedė išsilavinusią dvarininko dukrą Mariją Jasienskytę. Susilaukė trijų vaikų: Marijos, Jono ir Donato.

Pedagoginė veikla tęsiasi

Prasidėjus Pirmajam pasauliniam karui P. Mašiotas pasitraukė į Maskvą, vėliau į Voronežą, ten 1915-1918 m. vadovavo Martyno Yčo iš Vilniaus evakuotoms berniukų ir

mergaičių gimnazijoms. Jis buvo visų gerbiamas ir mylimas gimnazijų vadovas. Dirbo Lietuvių draugijoje nukentėjusiems dėl karo šelpiti, bendradarbiavo spaudoje rašydamas pedagogikos, švietimo, etnografijos, kalbos klausimais. P.Mašiotas parašė „Mokslo pasakas“ (1916). Pasitarimuose diskutavo Lietuvos švietimo sistemos klausimais, rengė atskirų mokymo dalykų programas. Tuo metu matematikos vadovėlių lietuvių kalba beveik nebuvo. 1906 m. P.Mašiotas išleido aritmetikos uždavinyną pradinėms mokykloms. 1918 m. P.Mašiotas grįžo į Lietuvą. Naujai besikuriančioje valstybėje - marios darbų. Lietuvos mokytojų suvažiavime, kuris vyko Vilniuje 1919 m. sausio 20 d., buvo atkurta Lietuvos mokytojų profesinė sąjunga ir išrinkta jos valdyba: P. Mašiotas (pirmininkas), O.Mašiotienė, P.Karazija ir M.Šikšnys. Vilniuje P.Mašiotas dirbo Lietuvos tarybos švietimo sekcijoje, buvo Aukštesniojo mokslo departamento direktorius. Kai sostinę okupavo lenkai, P.Mašiotas pasitraukė į Kauną. Nuo 1919 m. paskirtas LR švietimo ministerijos viceministru. Dirbo Knygų leidimo ir terminologijos komisijoje. Daug laiko skyrė pradinėms ir vidurinėms mokykloms vadovėliams rašyti. Parengė ir išleido elementorių „Ašakaičio abėcėlė“ (1921). Vidurinėms mokykloms parašė „Fizikos vadovėlį“ (1922, 1930). Parašė ir išleido daug matematikos vadovėlių: „Plokštumos trigonometrija“ (1919), „Trigonometrijos uždavinyną“ (1919), „Plokštuminę trigonometriją ir uždavinyną“ (1923, 1929, 1936), „Algebros uždavinyną“ (1921, 1922, 1929, 1931), „Geometrijos uždavinyną“ (1919, 1923). Paminėtina jo „Žemosios matematikos istorija“ (1919). Vadovėliams būdingi politinio mokymo elementai, teorijos ir praktikos ryšys, mąstymą skatinančios užduotys.

Ypač daug pedagoginių straipsnių ir patarimų P.Mašiotas paliko mokytojams. Nemaža tokių rašinių publikuota Švietimo ministerijos laikraštyje „Švietimo darbas“. P.Mašiotas rašė: (...) noriu pakartoti savo pedagoginių patarlių keletą. Jas bu-

vau išspausdinęs 1918 m. „Lietuvos Mokykloje“. Dabar tas „Lietuvos Mokyklos“ sąsiuvinis retai kur randamas, o tose mano darbo patarlėse taip gi išreikšta kiek mano įspūdžių, kurie gal sužadint vieną kitą pedagoginę mintį.

1. Nemėgsti vaikų, nesisėsk į mokytojo krėslą - nei jiems, nei sau mielas nebūsi.
2. Vaikai mėgsta mokytis, tik nemėgsta blogų mokytojų.
3. Mokiniai daugiau išmano, kaip parodyti imano.
4. Klasė gerai mato, nes daugeliu akių žiūri; giliai jaučia, nes daug širdžių turi.
5. Juo mokytojas daugiau dirba, juo mokiniai ilgiau gauna pamiegoti.
6. Darbštus mokytojas, darbšti ir klasė.
7. Pigiausias būdas vaikui valdyti - duoti jam įdomaus darbo.
8. Neužgausk mažo, nes jame didelį užmuši.
9. Vaikai tik tų nemylti, kurie nesisuoda mylėti.
10. Meilės vaikams gali ir nerodyti, tik turėti, tai patys pamatys.
11. Parodyk vaikui kiek širdies, jis tau savo visą atiduos.
12. Gero auklėtojo žodis už blogo rykštę skaudesnis.
13. Lengviau vaikus nuo blogo išsaugoti, kaip paskui atpratinti.
14. Kur vaikas yra nusikaltęs, ten yra du kaltu - vaikas ir auklėtojas.
15. Vaikas nemėgsta vedamas, džiaugiasi padedamas.

Visas Prano Mašiotų gyvenimas buvo paaugotas tautos kultūriniam atgimimui, tautinės mokyklos kūrimui. Tai buvo lietuviybės šviesa spinduliuojanti asmenybė

16. Nuolat valdomas, staiga neišmoks pats valdyti.

17. Bausmė kaip vaistas: dažnai vartojama paliauja gydyti.

18. Tik pirmoji bausmė tikrai baidi.

19. Dažnai baramas, kaip jautis ariamas, pripranta.

20. Nuolat baudžiamas, nepriklaužiamas, į kalėjimo duris žiūri.

21. Vaiko širdis, kaip vaškas: paliovus šildyti sukieta.

22. Vaiko protas godus, širdis ištroškus; tas pedagogas, kuris abu du patenkina.

23. Rišk žodį su darbu: vaikas žodžiu tiki, darbu seka.

24. Vaiko akys auklėtojų pagalba: ką mažas jaučia, tą jo akys pasako.

25. Per daug varžomas auklėtinis iš rankų išsprūsta.

26. Įtarinėk, įtarinėk ir susilauksi tikro nusikaltėlio.

27. Iš mažo, kaip iš didelio, reikalauti - vis tiek, kaip striukas batas ant ilgo kurpalio traukti.

28. Tik teisybės sakyt neduok, pats išmoks meluoti.

Uostamiestyje P. Mašiotas sutiktas ne itin svetingai

1922 m. balandžio 20 d. įsteigta pirmoji lietuvių gimnazija Klaipėdoje, 1930 m. jai suteiktas Vytauto Didžiojo vardas. 1924 m. šios gimnazijos direktoriumi paskirtas P.Mašiotas. Tuo metu čia tvyrojo nemaža įtampa. Mažlietuviai mokytojai buvo labai nusiteikę prieš Didžiosios Lie-

tuvos pedagogus: susitikę net nesišveikindavo, mokytojų kambaryje kalbėdavo tik vokiškai, nevengdavo pašiepti, menkinti. Mažlietuviai mokytojai iš aukšto žvelgė į mokinius ir nevengė juos bausti fizinėmis bausmėmis. P.Mašiui visa tai atrodė nepriimtina, svetima. Nebuvo paprasta tokiam pedagogų kolektyvui vadovauti. Direktorius gerai mokėjo vokiečių kalbą, tai jam padėjo greičiau pritapti suvokietintoje Klaipėdoje. Po truputį jis palenkė savo pusėn kai kuriuos pedagogus. Be tiesioginių pareigų, dar rūpinosi suaugusiųjų švietimu, prižiūrėjo valdininkams rengiamų lietuvių kalbos kursų darbą. Įsitraukė į Klaipėdos visuomeninį gyvenimą - buvo Tautinio Lietuvos laivyno steigimo komiteto narys. Buvęs pedagogo auklėtinis prisimena, kad vienas šviesiausių jaunimo auklėtojų gimnazijoje buvo P.Mašiotas, vadovavęs Klaipėdos lietuvių gimnazijai iki 1929 m. Apibūdindama P.Mašiotą pedagoginį taktą buvusi auklėtinė L.Janušytė pasakojo, kad tai buvo direktorius, kuris, rodos, nieko nedraudavo mokykloje, bet niekas nedrįsdavo blogai elgtis. Pasikvietęs į savo kabinetą moksleivį, direktorius pasisodindavo jį greta, kalbėdavo ramiai, su šypsena, ir kažkokia moraline jėga moksleivį sukaustydavo. 1929 m. P.Mašiotas susirgo veido nervo uždegimu. Atsistatydino iš direktoriaus pareigų, atsisveikino su uostamiesčiu ir grįžo į Kauną. Tačiau tikėtina, kad pagrindinė atsistatydinimo priežastis buvo nesutarimai su gubernatoriumi Antanu Merkiu (1887-1955).

Brangino ir puoselėjo lietuvių tradicijas

Nuo 1929 m., išėjęs į pensiją, P.Mašiotas atsidėjo literatūrinei kūrybai ir vertimams. Rašydamas vaikams, svarbiausiais kriterijais laikė meniškumą, informatyvumą, dorovinį poveikį, aukštą kalbos kultūrą. Jo kūrybinis ir mokslinis palikimas didžiulis: parašė ir išleido per 150 knygų vaikams, parengė ir išleido matematikos, fizikos, rašybos vadovėlių pradinei ir vidurinei mokykloms. Paliko daugiau kaip 500 publicistikos rašinių. Rašė pedagogikos ir jos istorijos, mokymo metodikų, švietimo, etnografijos, kalbos kultūros, terminijos kūrimo ir norminimo klausimais. Tėvo pramintais keliais pasuko ir P.Mašiotų duktė Marija Mašiotaitė-Urbšienė (1895-1959) - istorikė, bibliografe, Lietuvos užsienio reikalų ministro, diplomato Juozo Urbšio (1896-1991) žmona (1922-1927 m. dirbusi Lietuvos pasiuntinybėje Berlyne, Maskvoje ir Paryžiuje) ir sūnus Jonas Mašiotas (1897-1953) - pedagogas, matematikas, vadovėlių mokykloms autorius. Mašiotai sugyveno labai gražiai, darniai, brangino ir puoselėjo lietuvių tradicijas bei papročius, visada švęsavo visas tautos ir šeimos šventes.

Visas P.Mašiotų gyvenimas buvo paaugotas tautos kultūriniam atgimimui, tautinės mokyklos kūrimui. Tai buvo lietuviybės šviesa spinduliuojanti asmenybė.

► Pranas Mašiotas su šeima. Iš kairės sėdi: žmona M.Mašiotienė, sūnus Donatas, P. Mašiotas; stovi dukra Marija ir sūnus Jonas. Ryga, 1912 m.